

OBIČAN PESNIK

pjer pešmor

* Pesma je objavljena u časopisu „Les Lettres Nouvelles“ s napomenom da Pjer Pešmor prvi put objavljuje.

Mi
davno već kao supružnici s izdvojenim imetkom
bez ikakvog prava sem prava na preokret
prošli smo mimo svega kažeš
mimo svih borbi
revolucija je samo onaj odsutni pelin
onaj alkohol u pet što nam rumeni vene
kao par rukavica zaboravljen na šanku kažeš
kao poslednje naređenje pre laži
ali sve pa padamo već toliko dugo da će faj pad morati da prestane
Gorki recitativ naši gestovi solfeda
preživljavanje su čega
i od koje cigarete čekati požar
kad uvek ista ponoć cmizdri u našim šalama
otkako se čini ono što se može
kad god nameravamo govoriti
ovo doba sa podesima što kriju pobune slišće nas

Mi
za koje su stvarnost samo lica
mi
kojima se smeši samo naš krhki osmeh
kojima je ostalo da biramo u svojoj
ljubavi
i možda čak ni to
i možda čak ni to
ne prihvatali samoubištvo kao izlaz
rasprse su boje u sporim rukama slikara

mi
koji se pozajemo po nepomičnosti
po čekanju i lulanju

i istom razvodu

mi
toliko neispisanog papira

bačeno
revolucija ne ide dalje od naših krsta kažeš
ne ide dalje od parenja

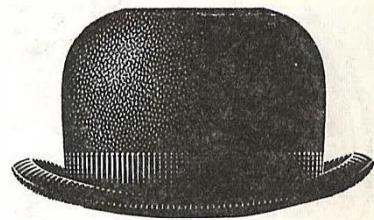
revolucija drugde ne čeka kažeš

mi
saučesnici nereda
svakog časa zastajemo
ali ti kažeš revolucija drugde ne čeka
ipak
vraćamo se Malarmeu loše
spavamo
kamenjuje nas
od vas ništa drugo ne očekujemo
budući da ste samo graditelji
TOTALNE
ANESTEZIJE glagola živelj
mi
hoću da kažem svi
mi
u ovom „veku s rukama“
ili bar ono što od nas ostaje pod svetionikom priznanja

HUE NIJE PAO

Hue zbog koga
verujem
u

proleće
okomito od pesme koju pišem
bombe čine
ludi hepening
ne drhtim ni zbog čega drugog
moje ruke
shvatite drhte zbog sve šireg potresa zemlje
drhte
zbog vietnamske zemlje
zbog svake druge zemlje
pod US torlurom
kako ograničiti naše saučesništvo ako ne AKTIVNIM pisanjem pesme
da, znam napalm govorit glasnije
ima veći plamen
znam
ali da nije aktivnog pisanja
ove pesme...
ovo doba začepljuje nam usta i njegove neprekoračive
podesti jer to su
NAŠE
PODESTI
iako pružena ruka nije naša
PRISUTNI smo ipak
u tom činu hvalanja
kao i oni
svi oni
koji nemaju ništa u ustima i glavi sem glagola IMATI
koji stavlju svoje toplomere u dupe naše groznice
koji imaju oči pastira i kroše pajkana
oni koji znaju i umeju
i MOGU
od našeg živila načiniti čekaonicu
u koju nikad neće doći ona koju čekamo
bila ona revolucija ili žena ili munja obeju...
ako ne izademo
ako ne uzmem oružje
ako poezija ne poslane stvarnosti
preobradiće ovaj svet u stare gaće u vunene čarape
U GASILO
ako ne razbijemo
svojim životom svojom smrću nije važno čim
ako ne razbijemo njihova ogledala
TJ. PRVO NJIHOV PRIVREDNI SISTEM
preobradiće ovaj svet
u praznu čašu koju ćemo morati baciti
jer postoji ovaj astmatičan život
ova kaša koja nam zastaje u grlu
ove šlipaljke za veš bez kojih sve pada
razlika voltaže između grada i sela
poslednji metro poslednje palidrvce
slušalica koju veša ruka koja nije tvoga
ljubav koju svako vodi samo za sebe
trunje u oku
jer postoji ovaj astmatičan život
i ovo sasecanje ivice pisanja
da ne bismo plakali
iako nam se plače
jer je prekasno
jer sve suviše liči jedno na drugo
plače nam se
jer je prekasno voleti
jer je život samo „glasno čitanje novina“

koje je Breton žigosač još pre 20 godina
ali treba reći
treba reći da postoji naša potčinjenost
našim ulicama bistroima danima noćima
njihovoj brbljivoj ravnoteži
koju remeti samo težina reči
budući da je jedina poezija — reč ponekad menja glagol biti u futur

zaista ne znam više šta da činim da bi se pesma odlepila od
životla
ali DA BI SE SRUŠIO GETO REĆI TREBA
SRUŠITI
SVE ZIDOVE
IMAJUĆI U VIDU
I ZID
PRIVATNOG ŽIVOTA
koji će se na kraju vratiti
društvu
ČISTIJI JER
BIĆE JASNJI
pišem velikim slovima reči budućnosti
dok čekam, ove reči osuđuju čak i moju cigaretu
ali ona gorí
sama
vreme je da se ponovo sačine crni spiskovi
uostalom oni će biti

CRVENI
da se uspostavi Teror
vreme je telefonirati Robespjeru
započeti
RESTAURACIJU RAZUMLJIVOG
vreme da se otvore ustave
da se puca na asfalt
vreme da se odskriňu zavesne lišine
PESMA MAGNETOFONSKA TRAKA
poezija mora da promeni svoj kurs
i zaplovi prema REĆI
to je jedini moralni imperativ
pesnika Zapada
čist papir je samo transformator jedne mentalne struje
koja ide prema sebi
kroz realnost
pisanje se ponovo mora latiti

crvene boje
jasno i glasno pisanje pesma životla

jasno i glasno pisanje
s uverenjem da smo se rešili svih

naredenja

ŽIVOT I JESTE I NIJE LITERATURA
uostalom nije reč o tome
iako kažem

REVOLUCIJA JE NAŠE SEĆANJE

shvati ne kažem ništa drugo do
vrata bubnjaju
vrata
bubnjaju

kao val posle ljubavi

kad

ljubav

ostaje jedini mogući izlaz

dok se trajući gušimo

to je sudbina svih nas u ovom dobu s ogradama u kom se

mokrenje zvezda kažnjava
smrću
smrću u obliku sleganja ramenima
jer
monopolistički državni kapitalizam ili organizovani kapitalizam
ima dobar želudac
i sa istom slinavom lakoćom
vari
štrajkove Rodijaseće¹ demonstracije u Konu² i ovu
pesmu
koja je razjarena
jer mora govoriti o sebi
smrću kažem u obliku sleganja ramenima
ali ona je uzrok intelektualne sabotaže afektivnog bojkota
neoejužiške slukture
običaja
REVOLUCIONARNA RAZDRAŽENOST LJUBAVI JE NA DNEVNOM REDU
nema druge parole u ovim rukama koje le crtaju
budućnošću
i srećom
drhtim dok slušam tog sindikalnog lidera za siolom kraj nas

ALI
da bismo postigli konačnu revolucionarnu saglasnost
podela rada nalaže mi da pišem ovu pesmu
u kojoj se govori samo o pravu na
reč

JER ONA JE ŽELJA...
OBICAŃ PESNIK...
ali TREBA doći
do TOGA...

ova pesma ovde
hoće da se vine u ime svih glasova što se čuju
i u ime onih koji su nemili
POEZIJA NIJE AVANTURA
već rad koji jednog dana treba platići
udružiti
davaćemo večernje časove
jutarnje časove
neće biti ispitna
neuradeni pismeni sastav neće biti razlog za eliminaciju
ako reč bude imala reč
a pesnica na slolu oko u obliku mrlje mastila
poslavitićemo život
na fračnice koje ćemo potom
MINIRATI
hoću da kažem život ovakav kakav je
ali treba ga prvo

IZREĆI
zbog toga treba ukinuti
poetsko onanisanje
JER...
OBICAŃ PESNIK...
ali treba DOĆI do
TOGA...

aprila 1968.

Prevela s francuskog
Mirej ROBEN-TOMIĆ

¹ Poznata fabrika hem. proizvoda.

² Industrijski grad u Normandiji.